

கிறித்துவத்தைத் தின்று செரிக்கும் ஜாதியம்

எழுத்தாளர் மு.சங்கையா

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

துயரங்களில் உழன்று கொண்டிருந்த உரோமாபுரி அடிமைகள், விடுதலைக் காற்றுக்காக ஏங்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், அவர்களை ஆரத்தமுவி அரவணைத்துக் கொள்ள, ஒரு இரட்சகனைப் போல் தோன்றிய மதம் கிறித்துவம். இந்து மதம் போலன்றிச் சமத்துவக் கோட்பாடுகளை இயேசு கிறித்துவின் நெறிகளாக, துவக்கத்தில் தாங்கி நின்ற அந்த மதம், உலகிலும் பின்னர் இந்திய மண்ணிலும் கால்பதித்த பின், அதன் மேலான நெறிகளை, இந்தியச் ஜாதியச் சமூகம் மெல்லமெல்லத் தின்று செரித்த வரலாற்றைச் சுருக்கமாகப் பேசுகிறது இந்தக் கட்டுரை.

14ஆம் நூற்றாண்டில் கடற்கரைப் பகுதிகளில் கால்பதித்த கிறித்துவம், இருளில் கிடந்த விளிம்பு நிலைமக்கள் மீது கருணையோடு வெளிச்சம் பாய்ச்சியதால், ஒடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அலை அலையாக மதம் மாறினர். ஜாதியத்தால் கட்டுண்ட சமூகம், சமத்துவத்தின் சுவை அறியத் தொடங்கிற்று. இந்தியாவில் கிறித்துவம் வேரூன்றி வளர, ஒடுக்கப்பட்டோரே காரணமாக இருந்தனர்.

கல்வியில் துவங்கி, காலப்போக்கில் ஆட்சி, அதிகாரம், பதவி ஆகியவற்றில் கிறித்துவம்

செல்வாக்கு செலுத்தியதை அவதானித்த ஜாதி இந்துக்கள் மற்றும் பார்ப்பனர்கள், அவற்றைச் சுவைக்க வென்றே, ஜாதியையும் சுமந்துகொண்டு கிறித்துவத்துக்குள் நுழைந்தனர். வர்ணாசிரம (அ) தர்மம் தலை நீட்டத் தொடங்கியது. கிறித்தவ சமயக் குரவர்களோ, மதம் வளர்ந்தால் போதும், வர்ணம் / தீண்டாமை பற்றிக் கவலை கொள்ள ஏதுமில்லை என்கிற நிலைப்பாட்டை எடுக்கத் தொடங்கினர். எனவே இந்து மதத்தின் ஜாதிப்படி நிலைகளை, எந்தக் கட்டுப்பாடுமின்றி உயர்ஜாதியினர் அப்படியே பதியம் போட்டு வளர்த்தனர். ஜாதியைப் பற்றி எதுவுமே அறியாத, சமத்துவத்தை உயர்த்திப் பிடித்த, கிறித்துவ மதத்துக்குள், ஆழமாக வேரூன்றிய ஜாதியத்தால் வந்த விளைவுகளை, ஏராளமான சான்றுகளோடும், ஒரு சமூகப் பார்வையோடும், வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் நூல்களின் துணைகொண்டு இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அய் ரோப்பா வி லி ரு ந்து கிறித்துவப் பாதிரியார்கள் வாளொடும், விவிலியத்தோடும், (Bible) 1320 - 27இல் குரத்திலும், கொச்சியிலும் காலடி எடுத்து வைத்து கிறித்துவ சமயத்தை பரப்பத் தொடங்கியதிலிருந்து இந்திய சமூகத்திற்குள் ரசாயன மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஏசுவின் நேரடிச் சீடரான புனித தாமஸ், முதல் நூற்றாண்டிலேயே

இந்தியா வந்து கிறித்துவ மதப்பிரச்சாரம் செய்ததாகக் கூறப்பட்டாலும் அப்போது அது ஒரு மத நிறுவனமாக மாறியிருக்கவில்லை. எனவே, அதுபற்றிய பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்கள் அரிது. ஆனால், போர்ச்சுக்கல் நாட்டிலிருந்து வாஸ்கோடாகாமா ஒருபெரும் கப்பல் படையுடன் கள்ளிக்கோட்டையில் காலடி எடுத்து வைத்தபின் நடந்தவை அனைத்தும் வரலாற்றுச் சுவடிகளில் ஏறின.

16 ஆம் நூற்றாண்டில் அரேபியக் கடற்கொள்ளையர்களான மூர்களின் கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாத, தமிழ்நாட்டுக் கடற்பரப்பில் வாழ்ந்த மீனவர்கள் குறிப்பாக முத்துக்குளித்துறை கடற்பரப்பில் வாழ்ந்த மீனவர்கள் அராபிய மூர்களிடமிருந்து பாதுகாப்புக் கேட்டு போர்த்துக்கீசியரின் உதவியை நாடிய போது போர்த்துக்கீசியர்கள் உதவ முன்வந்தனர். ஆனால், சில நிபந்தனைகளை முன்வைத்தனர். முதலாவதாக மீனவர்களின் தலைவர்கள் உடனடியாக கிறித்துவத்தைத் தழுவவேண்டும். இரண்டாவதாக, பரதவ மக்களிடம் பிரச்சாரம்செய்து அவர்களையும் மதம்மாற்றம் செய்ய துணைநிற்க வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகளை வேறு வழியின்றி ஏற்றுக் கொண்ட பரதவர்களில் சுமார் 20,000 பேர் மதம் மாறினர். அடுத்த சில ஆண்டுகளில் முத்துக்குளித்துறை மற்றும் இதரக் கடல்சார் பகுதிகளில் இருந்த பரதவ சமூகம் முழுமையும் கிறித்துவத்தைத் தழுவியது. அவர்களோடு தீண்டத்தகாதாரும் மதம் மாறினர். மதம் மாறிய மக்கள். போர்த்துக்கீசிய மன்னனின் குடிமக்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, போர்த்துக்கீசியக் குடிப்பெயர்களான வாஸ், கோமாஸ், பர்னாந்து முதலிய 60 குடிப்பெயர்கள் பரதவர்களுக்குச் சூட்டப்பட்டன. வாஸ்கோடாகாமா நன்னம்பிக்கை முனையை அடைந்த காலத்தில் (1498) போர்த்துக்கீசியர்களின் விபூகத்தால் கத்தோலிக்கக் கிறித்துவமதம் பெருமளவில் கடற்கரைப் பகுதிகளில் பரவத் தொடங்கி இருந்தது.

உரோமப் பேரரசில் இருந்த விளிம்பு நிலை மக்கள் மற்றும் அடிமைகளின் துயரங்களிருந்து விடுவிக்கத் தோன்றிய கிறித்துவமதம் தங்களுக்கும் விடுதலைதரும் என்ற நம்பிக்கையில், ஜாதியத்தால் மூச்சுத்திணறிக் கொண்டிருந்த சூத்திரர்களும், பஞ்சமர்களும் சுவாசக்காற்றைத் தேடி கிறித்துவ

சமயத்தைத் தழுவத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஏன் கிறித்துவத்தைத் தழுவினர் என்பதற்கு பலகாரணங்கள் இருக்கின்றன. இந்துமதத்தின் ஜாதிய சமூகத்திலிருந்து விடுதலைபெறுவது என்பது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கனவாக இருந்தது. அதில் பொருளாதார நன்மைகளும் இருந்தன. அதேபோன்று ஜாதி இந்துக்களும் பொருளியல் காரணங்களுக்காகவும், அரசியல் ஆதாயத்துக்காகவும் மதம் மாறினர் என்பதற்கு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் நடந்த மதமாற்றமே நல்லசான்று. இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருந்த டச்சு அரசு, தனது நிருவாகப் பணிகளுக்குக் கிறித்துவர்கள் அல்லாதவர்களை நியமனம் செய்வதில்லை என்று முடிவு எடுத்தவுடன், யாழ்ப்பாணத்து வேளாளர்கள், அரசு வேலைகளையும், சலுகைகளையும் பெறுவதற்காக சாரைசாரையாக மதம் மாறினர். 1760 இல் 1,82,226 பேர் கிறித்துவத்துக்குள் தங்களை இணைத்துக் கொண்டு ஞானஸ்நானம் பெற்றதாக அறிவித்துக் கொண்டனர். ஆனால், சேசு சபையின் பூரண அங்கத்தினர்களின் பட்டியலில் இருந்தவர்கள் 64 பேர் மாத்திரமே யாழ்வேளாளர்கள் நடைமுறையில் சைவர்களாகவும், சான்றிதழில் புரொட்டஸ்டண்ட்டாகவும் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என பேராயர் குலேந்திரன் பதிவு செய்கிறார்.¹ அதுபோன்று இந்தியாவிலும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக மதமாற்றம் நிகழ்ந்தது. இத்தாலிய சேசு சபைத்துறவி நிக்கோலாஸ் லான்சிலாட்டோ இந்துக்கள் ஏன் கிறித்துவம் தழுவினர் என்பது பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்:

இந்த நாட்டில் மக்கள் முற்றிலும் பொருளாதார நன்மைகளுக்காகவே கிறித்துவர்களாயினர். மூர்களிடமும், இந்துக்களிடமும் அடிமைகளாக இருந்தவர்கள் போர்ச்சுக்கீசியர்களின் கரங்கள் மூலம் தம் விடுதலையைப் பெறத் திருநீராட்டை (ஞானஸ்நானம்) நாடினர். கெடுங்கேலர்களிடமிருந்து பாதுகாப்புப் பெற சிலர் கத்தோலிக்கராயினர், சிலர் ஒரு தலைப்பாகைக்காகவும், சிலர் ஒரு சட்டைக்காகவும், வேறுசிலர் தாங்கள் ஏங்குகின்ற ஒருசிறு பொருளுக்காகவும், சிலர் தூக்குக் கயிற்றிலிருந்து தப்பிக்கவும், வேறுசிலர் கத்தோலிக்கப்பெண்களோடு தொடர்பு கெள்ளவும் கத்தோலிக்கராயினர்² (Broadrick 1952:125)

கொடுங்கோலர்களிடமிருந்து பாதுகாப்புப் பெறவும் ஜாதி, இந்துக்களிடமிருந்து விடுதலை பெறவும், பொருளாதார உயர்வுக்காகவும் கிறித்துவத்தைத் தழுவினர் என்பதற்குள்ளே ஏராளமான துன்பியலும் புதைந்து கிடக்கிறது என்பதை மறந்துவிட முடியாது. அவர்கூறுவது போல் மதமாற்றம் அவ்வளவு எளிதில் நடந்து விடவில்லை. தீண்டாமையின் வேராக இருக்கிற ஜாதியத் தளையை அறுத்தெறிந்து மதம் மாறியபோது மதுரை, தஞ்சை நாயக்கர் ஆட்சியின் காலத்திலும், தஞ்சை மராத்தியர், இராமநாதபுரம் சேதுபதி காலத்திலும், அவர்கள் பட்ட துன்பங்களும், துயரங்களும், திருச்சபைத் தொண்டுக்குழு சந்தித்த சோதனைகளும் ஏராளம். 11ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தின் மன்னாரில் கத்தோலிக்கர்களாக மதம் மாறிய 600 மீனவர்களை அன்றைய மன்னன் சங்கிலி படுகொலை செய்தது போன்றே பல இடங்களிலும் நடந்தன.³ மதுரையில் ராபர்ட் டி. நொபிலி இரண்டு ஓதுவார்களை மதம் மாற்றினார் என்பதற்காகக் கோபம் கொண்ட ஜாதி இந்துக்கள் இரு ஓதுவார்களையும் படுகொலை செய்ய முயன்றனர்.⁴

மதம் மாறுகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களை ஜாதி இந்துக்கள் தடுத்து நிறுத்த பலவழி முறைகளைக் கையாண்டனர். அவர்கள் மதம் மாறி விட்டால், அந்த மாற்றம் என்பது அரசியல் சமூகம், பண்பாட்டுத் தளங்களில் இந்து சமூகம் கட்டமைத்துள்ள சமூக ஒழுங்குகளைச் சீர்குலைத்து விடும் என்பதால் அதை எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பன உயர் ஜாதியினர் தயாராக இல்லை. அத்துடன் மதம் மாறுவதின் மூலம் அவர்கள் முன்னேறுவதையும் தங்களது ஆதிக்கத்திலிருந்து விலகிச் செல்வதையும், ஓர் அடிமை அவனது அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதையும் உயர்ஜாதியினர் என்றைக்கும் அனுமதிப்பதில்லை.

எனவே, வேற்று மதத்தைத் தழுவுகின்றவர்கள் மீது தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது உணர்விலக்கப்பட்டனர். வேற்று மதத்தைத் தழுவும், எவரும், தங்களது முன்னோர்கள் தேடி வைத்துள்ள சொத்துகளின் மீதும், ஜாதிக்கென்று இருக்கும் பொதுவான உடைமைகளின் மீதும் இருந்த உரிமைகளை இழக்க வேண்டியவர்கள் ஆனார்கள். சிலநேரங்களில் மனைவி மக்களையும் கூட இழக்க வேண்டியது வந்தது.⁵

1840 காலக்கட்டத்தில் மதமாற்றத்திற்கு எதிராக பார்ப்பன, வெள்ளாளர் போன்ற உயர்ஜாதியினர் "விபுதிசங்கம், சாலைசங்கம்" போன்ற அமைப்புகளை ஏற்படுத்தினர். அதற்கும் முன்பாக 1830இல் தங்களது சமூக ஆதிக்கம் நழுவிப் போவதைத் தடுக்கவும், தங்கள் நலன் காக்கவும் **இந்து இலக்கியக் கழகம்** என்ற அமைப்பை உருவாக்கி இருந்தனர்.⁶ விபுதிசங்கம் நெல்லை மாவட்டத்தை மய்யமாகக் கொண்டு செயல்பட்டது. இத்தகைய உயர்ஜாதி அமைப்புகள் மதம் மாறுகின்றவர்களை அச்சுறுத்துவது, அவர்கள் மீது பலவந்தமாக திருநீரைப் பூசிக் கலகம் செய்வது அதனுடைய வேலையாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட இன்றைய சங்கிகளைப் போலவே அவர்களது செயல்பாடுகள் இருந்தன.

மரபுவழிப்பட்ட விதிகளைக் காட்டி அச்சுறுத்தி, மதம் மாறுகின்றவர்களை உயர்ஜாதியினர் தடுத்து நிறுத்திய போது மதம் மாறுபவர்களைப் பாதுகாக்க 1845ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் லெகஸ்லோசி என்பவரால் ஒரு வரைவுச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு, மதம் மாறுவதால் ஒருவரது சொத்துரிமை மற்றும் இதர உரிமைகளை மறுக்கும் மரபுவழிப்பட்ட பழக்கங்களை ரத்து செய்ய அரசு ஒப்புதல் அளித்தது. அரசின் நடவடிக்கையால் ஜாதி இந்துக்களின் மரபுவழி விதிகள் செல்லாக்காசாகின. ஆனால், அரசு கொண்டு வந்த வரைவுச் சட்டமானது, ஜாதி ஒழுங்கையும், இந்துக்களின் பாரம்பரிய உரிமையையும் கெடுப்பதாகப் பார்ப்பனர்களும், ஜாதி இந்துக்களும் குற்றம்சாட்டி அந்தச் சட்டத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இலட்சுமணராசு செட்டியார், வேளாளர் ஜாதியைச் சேர்ந்த சீனிவாசபிள்ளை ஆகியோர் வழக்கும் தொடுத்தனர். இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குப் பார்ப்பனர்கள் தலைமையில் இருந்த சதுர்வேதாந்த சித்தாந்த சபை துணைநின்றது. தொடர்ந்து பார்ப்பனர்களும் உயர் ஜாதியினரும், உருவாக்கிய வன்முறைகளும், கிளர்ச்சிகளும் அந்த வரைவுச் சட்டத்தை நடைமுறைக்கு வராமல் தடுக்க முயற்சித்தது. ஆனாலும் அரசு உறுதியாக இருந்தது. மதமாற்றம் தொடர்ந்தது

சமூக ஒழுங்கு என்ற பெயரில் நடந்த ஒடுக்கு முறையிலிருந்தும் அடிமைத் தனத்திலிருந்தும், விடுதலை பெறக் கிறித்துவத்தைத் தழுவி

பொழுது அந்த வாழ்வியல் வேறு விதமாக இருந்தது. தேவாலயங்களில் நுழைய முடிந்தது. கூட்டு வழிபாடுகளில் கலந்து கொள்ள முடிந்தது. சமமான நிலையில் நின்று வழிபாடு செய்ய முடிந்தது. மேலாடை அணிந்து மானத்தைக் காக்க முடிந்தது. கல்வி கற்க முடிந்தது. அவர்களுக்காக கல்விச் சாலையும், தேவாலயங்களும் திறக்கப்பட்டன. அவர்கள் வாழ்வில் காணாத சமரசம் உலாவும் இடமாக வழிபாட்டுத் தலங்கள் திகழ்ந்தன. ஆனால், ஆலய வழிபாட்டில் இருந்த சமத்துவம் உயர்ஜாதியினர் கிறித்துவ சமயத்துக்குள் நுழைந்த போது மறைந்து போனது. சனாதனத்தின் கொடி உயரப் பறக்கத் தொடங்கியது.

தொடக்க காலத்தில் அனைத்து ஜாதியினரையும் மதம் மாற்றுவதையே இலக்காகக் கொண்டு களமிறங்கிய சேகசபையினர் முதல்கட்ட முயற்சியில் தோற்றுப் போயினர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும் மட்டுமே மதம் மாறியதால் அது ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் மதமாகவே அடையாளம் காணப்பட்டது.

ஜாதி புகுந்தது; சமத்துவம் சரிந்தது

1604இல் கோவாவில் தனது சமயப் பணியைத் தொடங்கிய இத்தாலியைச் சேர்ந்த ராபர்ட்டி நொபிலி 1606இல் மதுரைக்கு வந்தவுடன் தன்னுடைய முன்னவர்கள் கிறித்துவத்தைப் பரப்புவதில் சந்தித்த தோல்வியின் காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்தார். கிறித்துவம் வளர ஜாதி தடையாக இருப்பதைக் கண்டார். ஜாதி அடுக்குகளைக் குலைத்தால் மதமாற்றத்துக்கு ஆட்கள் கிடைப்பது அரிதாகி விடும் என்பதை அறிந்தார். அது உண்மையாகவும் இருந்தது. ஏனெனில் மதம் மாற விரும்பிய ஜாதி இந்துக்கள் தங்களது ஜாதியை விடத் தயாராக இல்லை. ஜாதியம் என்பது இந்துமதத்தின் அடிப்படைக் கூறாகவும், ஆன்மாவாகவும் இருப்பதை அவர் புரிந்து கொண்டதனால் காவி சந்நியாசிகளைப் போலவே வாழ முயற்சித்தார். தனது ஆடைகளிலும் உணவு முறைகளிலும், ஒழுங்கு முறையைக் கைக்கொண்டார். பூணூல் அணிந்து கொண்டார். காவி உடையும், கையில் கமண்டலமும் ஏந்திக்கொண்டார். சந்தனம் பூசிக் கொண்டார். இந்த நாட்டிலுள்ள மதிப்புமிக்க அரசர்களுக்கு இணையான குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன்

என்றும், தன்னை உரோமானிய பிராமணன் என்றும் கூறிக்கொண்டார். பார்ப்பனர்களைக் கத்தோலிக்கர்களாக மாற்றுவதில் அவர் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இந்திய மண்ணில் கத்தோலிக்கக் கிறித்துவம் வளருவதற்கான ஒரேவழி ஜாதியை அதன்படி நிலைகளோடு அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறுவழி இல்லை என்பதை கள எதார்த்தம் அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததால் ஜாதியை நியாயப்படுத்தும் விதமாக ஏசுநாதரின் போதனையைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு முன் பிராமணர்கள் பறையர்களோடும், தோட்டிகளோடும் அதே வகுப்பில் உட்காரவேண்டும் என்று கோருவது சரியென்று நான் நினைக்க முடியாது. அவ்வாறு கோருவது நியாயமற்றதும் கிறித்துவ தன்மையற்றதும் ஆகும்⁷ என்றார்.

ஜாதியின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வது இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளுக்கு எதிரானது என்று துறவி நொபிலி கருதவில்லை. அவரது இத்தகைய செயல்பாடுகளை பல திருச்சபை பாதிரியார்கள் கண்டித்தனர். மேலிடத்துக்கு அவர்கள் புகார் செய்தனர். அதற்கு 1609ஆம் ஆண்டில் அவர் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், கிறித்துவனாவதில் ஒருவன் தனது குடியிருப்பு, பழக்க வழக்கம் முதலானவற்றைத் துறக்க வேண்டுமெனில்லை. கிறித்துவ சமயத்தைத் தழுவினால் இவை கெட்டுப் போகும் என்ற போதனையைப் புகட்டியவன் சாத்தான். கிறித்துவ சமயம் பரவுவதற்கு இடையூறாக இருப்பது இப்போதனையே. இதனால்தான் பெர்னாண்டஸ் குருவின் பணி பயனற்றதாக முடிந்தது.⁸ (சிறில்புருஷ்பெர்த், 1982:186) என்று தொடர்ந்து பரப்புரை செய்ததன் விளைவாக குறுகிய காலத்துக்குள் (1609) 60க்கும் மேற்பட்ட பார்ப்பனர்கள் உள்ளிட்ட, உயர்ஜாதியினர் தங்களது ஜாதி அடையாளங்களோடு கிறித்துவத்தைத் தழுவினர். அனுமதித்தார்.⁹ தம்மால் மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட பிராமணர்களைக் குடுமிவைத்துக் கொள்ளவும், பூணூல் அணிந்து கொள்ளவும் அனுமதித்தார். கிறித்துவத்துக்குள் ஜாதியம் தழைத்தோங்கியது. அதன் தொடர்ச்சியாக 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேச சபையைச் சேர்ந்த பிரான்சிஸ்கோ சவேரியோபவன் என்கிற அமிர்தநாதர் என்கிற துறவி புதிதாக கிறித்துவ சமயத்தில் இணைந்த பார்ப்பன, உயர்ஜாதி சந்நியாசிகளுக்குப் பின்வருமாறு அறிவுரை கூறினார்:

நல்ல ஜாதியிலிருந்து சமையற்காரரையும், வேலையாட்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பறையர்களுடன் கலந்து விடாதீர்கள். நீங்கள் உண்பதையோ பருகுவதையோ பணியாளர்களைத் தவிர பிறர் பார்க்கக் கூடாது. ஏனெனில், இவை உயர்ஜாதியினர் மேற்கொள்ளக் கூடாத ஒழுங்கற்ற செயல்களாகும். பயணத்தின் போது உண்பதையும், பருகுவதையும், திரைக்குப் பின்னால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறர் பார்க்கும்படியோ, மிகுந்த எச்சரிக்கை இன்றியோ பசு அல்லது எருமை இறைச்சி, முட்டை, மீன், ஆகியவற்றை உண்ணாதீர்கள். மது அருந்துவதும் அவ்வாறே¹⁰ இத்தகைய போக்குகளை எல்லாம் கண்டிக்க வேண்டிய தலைமை பீடமான போப் அதற்கு மாறாக, இந்தியாவிலுள்ள கிறித்துவ தேவாலயங்களில், ஜாதிய முறைகளைப் பின்பற்றுவதற்கான ஆணையை 15 ஆம் போப் கிரிகோரி (1554-1623) வெளியிட்டார். எனவே ஜாதி ரீதியான பாகுபாடுகள் தொடர்ந்தன. .

சில கிறித்துவ திருச்சபைகள் ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மேல் கொண்ட பற்றினால் அவர்களை உயர்த்தவும், அவர்களுக்கு கல்வி அளிக்கவும், அவர்களது இழிவான நிலையிலிருந்து கரையேற்றவும் பல்வேறு எதிர்ப்புகளை எதிர்கொண்ட போதும் தொய்வின்றி உழைத்தனர் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. ஜாதிய நுகர்த்தாயை தூக்கி எறிவதற்கான திசை வழியைத் திறந்து வைத்ததும் அவர்கள்தான் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், இந்துமதத்தின் ஜாதிக் கட்டமைப்புகளிருந்து, வந்த நிர்ப்பந்தங்களும், நெருக்கடிகளும், அச்சுறுத்தல்களும், ஜாதிக் கெதிரான அவர்கள் எண்ணம் ஈடேறத் தடையாக இருந்தன என்பதை நெருக்கடிகளைச் சந்தித்த ஒருபாதிரியாரின் கூற்றிலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தியாவின் கொடிய சட்டங்களால் நாம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். அச்சட்டங்களை மாற்றும் வலிமை ஜாதிய வட்டத்திற்கு வெளியிலுள்ள ஜாதியினருக்கோ, நமக்கோ இல்லை. நம்முடைய சமயத்தையும் தீண்டத்தகாதாரையும், இந்துக்கள் முற்றிலும் அழித்து விடுவார்களே என்ற பயத்தினால் அச்சட்டங்களைப் பின்பற்றாமல் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம்.¹¹ அவர் குறிப்பிடும்

கொடிய சட்டம் என்பது பன்னெடுங்காலமாக இந்திய சமூகத்தைக் கட்டிப்போட்டிருக்கும் ஜாதிய உறவு முறைகளே. இத்தகைய நெருக்கடிகளும் உயர்ஜாதி இந்துக்களின் புதிய வருகையும், கிறித்துவ மதத்துக்குள் ஜாதியம் வளரக் காரணமாக இருந்தன.

1727இல் தரங்கம்படியில் இருந்த புராட்டஸ்டண்ட் பாதிரியார்கள் தயாரித்த அறிக்கை கிறித்துவ தன்னடக்கம், ஒற்றுமை என்பவற்றிற்கு அக்கம் பக்கமாக இந்த ஜாதி ஒழுங்கு முறையும் நீடிக்க அனுமதிக்கலாம் என்றும் பறையர்கள் மற்றும் சூத்திரர்களை ஒரு கஜம் தூரம் தள்ளி உட்கார அனுமதிக்கலாம் என்றும் நீண்ட விவாதத்திற்குப் பிறகு முடிவு செய்தோம் என்று கூறுகிறது. ஜாதிக்கு முன் பாதிரியார்கள் மண்டியிட்டனர் என்பதைத்தான் இந்த அறிக்கை புலப்படுத்தியது. இந்துமதத்தின் அத்தனை இழிவுகளும் கிறித்துவ சமயத்துக்குள்ளும் கட்டுப்பாடின்றி நுழைவதற்கு இத்தகைய நடைமுறைகள் துணைநின்றன. "வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சமப்பவர்களே! நீங்கள் என்னிடத்தில் வாருங்கள் நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்" என்ற வேத வசனங்களை நம்பி மதம் மாறிய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை கிறித்துவமும் ஜாதியத்தால் தூரத்தித் தூரத்தி அடித்த போது அவர்கள் துவண்டு போகாமல் அதற்கு எதிராக கலகக்குரல் எழுப்பினர். இதனால் ஒவ்வொரு தேவாலயத்திலும் தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்துவர்களுக்கும், உயர்ஜாதி கிறித்துவர்களுக்கும் இடையில் மோதல்கள் தோன்றியபடி இருந்தன.

இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்கு எதிராகவும், கோயிலில் நுழைவதற்கும், தேர் வடம் பிடிக்கவும் போராடிய மக்கள் மதம் மாறிய பின்னும் ஜாதியத்துக்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய துயர நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஆலயத்துக்குள் நுழைய முடிந்தது. ஆனால் சமத்துவம் மறுக்கப்பட்டது. கிறித்துவம் ஜாதியோடு சமரசம் செய்து கொண்டதால் தீண்டாமை வேறு வடிவத்தில் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. அதனால் மதம் மாறியவர்கள்கூட மீண்டும் இந்து மதத்துக்குத் திரும்ப ஆரம்பித்தனர். கிறித்துவம் தனது சமத்துவக் கோட்பாட்டை இழந்ததால் மதம் மாறுகிறவர்களின் எண்ணிக்கை குறையத் தொடங்கியது. தரங்கம்பாடியில் நிலைமை அதை உணர்த்தியது. 1850இல் 717 பேர் கிறித்துவத்தைத்

தழுவி இருந்தனர். இருபது ஆண்டுகள் கழித்து அதன் எண்ணிக்கை 771 பேர் என்ற அளவிற்கே அதன் வளர்ச்சி இருந்தது.

எனவே, 1858 இல் புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவினரின் தென்னிந்திய போதகர்கள் மாநாடு சென்னையில் கூடி, *ஐதீயை மறுக்காத, அதற்கான சின்னங்களைப் புறக்கணிக்காத, அல்லது ஐதீயின் பெயரால் ஒரு பகுதி கிறித்துவர்களோடு மண உறவு கொள்ள மறுக்கிற எவரும் கிறித்துவன் என்று சொல்லிக் கொள்ள தகுதி உடையவர் அல்லர். ஐதீ என்பதன் செயல்பாடுகளைக் கண்டு பிடிப்பதிலும், எதிர்ப்பதில் புனிதமான ஆற்றலையும் வளையாத உறுதியையும் காண்பிப்போம்* என்று அறிவித்தது.¹²

புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவினரின் இந்த அறிக்கை உண்மையில் மதத்துக்குள் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. இதுவரையிலும் கிறித்துவத்துக்குள் கட்டிக் காப்பற்றி வந்த ஜாதியத்தை சவக்குழிக்குள் தள்ளுவது போல் இருந்தது. ஆனால், இதனை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்த முடியாமல் திருச்சபைகள் திணறின, காரணம் திருச்சபைக்குள் ஜாதியம் இறுகிப் போய்க் கிடந்தது. புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவினர் தனது கடந்த காலத் தவறுகளை உணர்ந்து குறைந்தபட்சம் திருத்திக் கொள்ள முயன்ற அதேவேளையில் கத்தோலிக்கர்கள் அதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது கூட பாவம் எனக் கருதி ஒதுங்கி நின்றனர்.

கத்தோலிக்கரின் அன்றாட செயல்பாடுகளில், வழிபாடுகளில் ஜாதியம் செல்வாக்கு செலுத்தியது. தேவாலயத்தில் வழிபாட்டின் போது அமரும் பகுதியினை தெற்கு வடக்கு, பலிப்பீடத்துக்கு முன், பின் எனப் பிரித்து உயர்ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என தனித்தனியாக, அதாவது சமூக படிநிலைக்கு ஏற்றவாறு அமர வைக்கப்பட்டனர். உயர்ந்த ஜாதியினர் அமரும் பகுதி மேடானதாகவும், தாழ்ந்த ஜாதியினர் அமரும் பகுதிப் பள்ளமாகவும் தேவாலயத்துக்குள் வடிவமைக்கப்பட்டன.

தாழ்ந்த ஜாதியார் உயர்ந்த ஜாதி கிறித்துவர்களுடன் சமமாக உட்காரக் கூடாது என்று கூறும் அளவுக்கு ஜாதியத்தின் வலைக்குள் திருச்சபை சிக்கிக் கிடந்தது. அனைத்து ஜாதியினரும் ஒன்றாகச்

சேர்ந்து வழிபடும் தேவாலயங்களுக்குள் சென்று வழிபடுவதை பிள்ளை, முதலியார், ரெட்டியார் முதலிய உயர்ஜாதியினர் தங்களது ஜாதிப் பெருமைக்கு இழுக்கு என்று கருதி அத்தகைய ஆலயங்களுக்குச் செல்வதில்லை என்று முடிவு எடுத்ததால், அவர்களுக்கென சில இடங்களில் தனி ஆலயங்கள், தனிக் கல்லறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. நவீனத் தீண்டாமை ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உயிர்த்தெழுந்தது.

உத்தப்புரம் தீண்டாமைச் சுவர் இன்றைய ஜாதியத்தின் கோர வடிவத்தை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தியதைப் போன்றே 18 ஆம் நூற்றாண்டின் காலக் கட்டத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட புதுச்சேரி சம்பா கோவில், தரங்கம்பாடி புதிய ஜெருசலேம் ஆலயம் (1766), தெற்கே வடக்கன்குளம் (1872) உள்ளிட்ட பல தேவாலயங்களில் பிரிவினைச் சுவர் அதாவது தீண்டாமைச் சுவர் கட்டப்பட்டன.

இச்சுவர் கிறித்துவ வெள்ளாளர், கம்மாளர், முதலியார், கவுண்டர், தேவர், பரதவர் உள்ளிட்ட உயர்ஜாதியினர் ஒருபுறம் தீண்டப்படாதவர்களாகக் கருதப்பட்ட சாணார் நாடார், பள்ளர்-பறையர் போன்றவர்கள் மறுபுறம் என, பிரித்து வைத்தது. மதுரை, கமுதி, சிவகாசி, கமுகுமலை என பல இந்துக் கோயில்களில் வழிபடும் உரிமைக்காக நாடார் சமூகத்து மக்கள் பல காலம் போராடியதைப் போன்றே, கிறித்துவ தேவாலயங்களில் கட்டப்பட்ட, பிரிவினைச் சுவரை அகற்றவும், வழிபடும் தலத்தில் சமஉரிமைக்காகவும் கிறித்துவ நாடார்கள், பள்ளர்கள், பறையர்கள் புலையர்கள் மட்டுமல்ல, பேராலயத்தில் இருக்கிற பேராயத் தலைவர்கள் சிலரும் பல ஆண்டு காலம் போராடினர். பிரிவினைச் சுவருக்கு எதிராக 1765இல் பறையர்களிடமிருந்துதான் முதல் கலகக் குரல் எழுந்ததாக பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் கூறுகிறார்.

ஜாதியால், கத்தோலிக்கர்கள் எந்தளவு பிரிந்து கிடந்தனர் என்பதற்கு கோவில்பட்டிக்கு அருகிலுள்ள காமநாயக்கன்பட்டி மாதா தேவாலயம் ஒரு சான்று. அந்த ஆலயம் மிகப் பழமையானது. ஜான் டி பிரிட்டோ, வீரமாமுனிவர் முதலிய புகழ்பெற்ற துறவிகள் இங்கே சேவை

செய்துள்ளனர். அந்த தேவாலயத்தின் உரிமையாருக்கு என்பதில் நாடார்களுக்கும். பிள்ளை ஜாதியை சேர்ந்தவர்களுக்கும் பிரச்சினை எழுந்தது. பெரும்பான்மையாக நாடார்களும், சிறுபான்மையினராக பிள்ளை ஜாதியினரும் இருந்தனர். இறுதியில் கிறித்துவ திருச்சபை ஒரு சமரசத் தீர்வாக பிள்ளைகள் அதிகம் வசிக்கும் ஒருகிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள குருவிந்தம் என்னும் ஊரில் அவர்களுக்கென ஒருமாதா கோவில் கட்டிக்கொள்ள அனுமதித்தது. இன்றைக்கும் தமிழ்நாட்டின் பல இடங்களில் உயர்ஜாதியினர், தாழ்த்தப்பட்டவர்க்கென தனித்தனி ஆலயங்களை அருகருகே காணமுடியும்.

உயர்ஜாதியினருக்கென தனியாகத் துறவற சபைகளும், மதகுருக்களும் அமர்த்தப்பட்டனர். தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த பாதிரியார் வழிபாடு நிகழ்த்த உயர்ஜாதியினரைப் போலவே நாடார் ஜாதியினரும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். உதாரணமாக சாயர்புரம் நாடார் திருச்சபையில், பள்ளர் ஜாதியைச் சேர்ந்த உபதேசியார் உபதேசம் செய்வதற்கு நாடார்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து கலகம் செய்தனர். இந்நிலை பல இடங்களில் தொடர்ந்தன. அதன் தொடர்ச்சியாக நாசரேத் கிறித்துவர்களின் ஒருபிரிவினர், நாசரேத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த அருமை நாயகம் தலைமையில் ஏசு கிறிஸ்துவின் இந்து திருச்சபை என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி, தங்களுக்கென யூதபாணியில் ஓர் ஆலயத்தை பிரகாசபுரத்தில் கட்டிக் கொண்டதோடு, அய்ரோப்பியர்களுடன் இருந்த உறவையும் துண்டித்துக் கொண்டனர்.¹³

கிறித்துவ சமயத்திற்கு மதம் மாறியவர்களின் மனதில் ஏசுகிறிஸ்துவின் போதனைகளைவிட, ஜாதி ஆழமாக வேர்விட்டு இருந்ததால் ஜாதிய முரண்பாடுகளும் அதனால் எழுந்த மோதல்களும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாக இருந்தன. புதுச்சேரியில் கிறித்துவ முதலியார்களுக்கும், கிறித்துவ பறையர்களுக்கும் ஜாதி முரண்பாடுகள் எழுந்தது போன்றே தென்பகுதியில் கிறித்துவ நாடார்களுக்கும் கிறித்துவ பிள்ளைகளுக்கும், சில இடங்களில் நாடார்களுக்கும், பள்ளர்களுக்கும் முரண்பாடுகள் முளைவிட்டன. பல கலகங்களுக்கு அதுவே காரணமாக இருந்தது.

ஜாதிய ஒடுக்கு முறையிலிருந்து விடுதலை பெறவே மதம் மாறினார்கள். ஆனால், ஜாதியம் அங்கும் விடாமல் தூரத்தியதால் 1927இல் தென்னகம் வந்த சைமன் குழுவிடம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மனு கொடுத்தனர். எங்கள் சக கிறித்துவர்கள் மாதா கோவில்களில் கூட எங்களைத் தீண்டப்படாதவர்களாகவும், அணுகாதவர்களாகவும் நடத்துகின்றனர். முன் இடத்திலிருந்து பின்னுக்குத் தள்ளி எங்களுக்குத் தனி இடம் ஒதுக்கி அதை அவர்கள் பகுதியிலிருந்து இரும்புகளாலோ கவர்களாலோ தடுப்பு எழுப்புகின்றனர். அத்தகைய மாதா கோவில்கள் பல உள்ளன. புனிதச் சடங்குகளின் போது, தீண்டத் தவிர்ப்பதற்காக மிகவும் கேலிக்கிடமான முறையில் நாங்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படுகிறோம்.¹⁴ அவர்கள் கொடுத்த மனுக்களுக்கு உயிர் கொடுக்க சைமனாலும் முடியவில்லை. இந்துமதத்தின் பீடையான ஜாதியப் பாகுபாடுகளை அப்படியே கிறித்துவத்துக்குள் பதியம் போட்டு வளர்த்தனர்.

கிறித்துவம் கோட்பாட்டளவில் ஜாதியை நிராகரித்தாலும் நடைமுறையில், வாழ்வியலில் அதுமேல் ஜாதி மனோபாவத்தோடு தான் செயல்பட்டது. 1895இல் கத்தோலிக்கர்களாக மதம் மாறிய பார்ப்பனர்களுக்கென, திருச்சி நகரில் செயின்ட்மேரிஸ் தோப்பு என்ற தனிக்குடியிருப்பும், பின்னர் சென்னையில் இலயோலா கல்லூரியின் தென்கிழக்கில் புஷ்பகநகர் என்ற பெயரில் ஒரு குடியிருப்பும் உருவாக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் ஜாதி பார்க்கப்படுகிறது. கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் ஜாதி வேறுபாடு என்பது பழகிப் போன ஒன்றாகிப் போனது. கிறித்துவ வன்னியர், கிறித்துவ பிள்ளை, கிறித்துவ பறையர் கிறித்துவ பள்ளர், என்றே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஜாதியாகவே இருந்தனர். அவர்களுக்குள் எந்த உறவு முறையும் இருப்பதில்லை. மதம் அவர்களை ஒன்றாக இணைக்கத் தவறியது. திருச்சபையின் உள்ளேயே தீண்டாமை என்ற நஞ்சு கலந்து இருந்ததால் கிறித்துவர்களின் நடைமுறை வாழ்க்கை என்பது தீண்டாமைக்கு உட்பட்டே நகர்ந்தது. ஜாதியத்தின் பங்காளியாகத் தொடர்ந்தது.

தற்போது கேரளத்தில் புது கிறிஸ்தியானி என்னும் பெயர் பிரபலம் அடைந்துள்ளது. புதுகிறிஸ்தியானி என்பது தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும், புதிதாக மதம்

மாறியவர்களையும் அடையாளப்படுத்துகிறது. அதேபோன்று 1100ஆண்டுகளாக கிறித்துவர்களாக இருப்பவர்கள் **சிரியன் கிறித்துவர்கள்** எனப்படுகின்றனர். உயர்ஜாதியினரான நம்பூதிரி வழிவந்தவர்கள். இயேசுவின் 12 சீடர்களுள் ஒருவராக இருந்த புனித தோமையரால் மதம் மாற்றப்பட்டவர்கள் என்று பெருமையுடன் பேசிக் கொள்பவர்கள். இவர்கள் தங்களை தூய்மையான ரத்தம் உடையவர்கள் என்றும், அகமண முறையைக் கண்டிப்பாகக் கடைபிடிப்பவர்களாகவும், வெளியிலிருந்து வரும் மதம் மாறியவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏற்கெனவே தென்மேற்கு இந்தியாவில் தேவாலயங்களை ஏற்படுத்தி உள்ளனர். அங்கே ஓசையின்றி தீண்டாமைக்கு ஆதரவு தெரிவித்து உள்ளனர்.¹⁵

இன்றையநிலையில், கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தலைமைப் பதவிகள் எல்லாம் உயர்ஜாதியினரின் கையில் இருக்கிறது. கிறித்துவ மதத்தலைவர் போப் அவர்களின் கூற்றுப்படியே இந்தியாவில் இருக்கும் கிறித்துவர்களில் 80 விழுக்காடு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்கள் மீதி 20 விழுக்காடு 25 வகையான ஜாதியைச் சார்ந்தவர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் 40 லட்சம் பேர் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் உள்ளனர். ஆனால் ஒரே ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட பிஷப் மட்டும் இருப்பதாகவும், கடந்த 14 ஆண்டுகளில் நியமிக்கப்பட்ட பிஷப்புகளில் ஒருவர் கூட தாழ்த்தப்பட்டவர் இல்லை என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.¹⁶

இந்திய அளவில் 173 மறைமாவட்டங்கள் உள்ளன. சுமார் 180 ஆயர்கள், துணை ஆயர்கள், பேராயர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களில் 14 பேர் மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் தமிழ்நாடு தலித் கூட்டமைப்பு கூறுகிறது. தீண்டாமை என்பது இங்கே புரையோடிப் போயிருப்பதாகவும், 13 வகையான தீண்டாமை கடைப்பிடிக்கப்படுவதாகவும் கூறுகின்றனர். **இரட்டைக் கல்லறை, இரட்டைத் தேவாலயம், இரட்டை சவணர்வல வண்டிகள், தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு குரு பட்டங்கள் மறுப்பு,** என அவர்கள் குற்றம் சாட்டுகின்றனர்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலும் கிறித்துவ தாழ்த்தப்பட்ட மக்களால் குருக்களாகவோ, ஆயராகவோ ஆகமுடியாத நிலை இருந்தது. இது

அந்த மதத்திற்குள் இருக்கும் ஜாதிப் போக்குகளை அடையாளம் காட்டுகிறது. இந்த அவலநிலைகளைக் கண்டுதான் அயோத்திதாச பண்டிதர், இவன் ஜாதிக் கிறித்துவன். இவன் ஜாதியில்லாக் கிறித்துவன். இவர்களில் யாரை ரட்சிக்க ஏசு பிறந்தார் என்று கேட்டார்.

அதே போன்று திருச்சபையால் நடத்தப்படும் சென்னை இலயோலா கல்லூரி, ராணிமேரி கல்லூரி, கிறிஸ்டியன் கல்லூரி, டான்பாஸ்கோ, செயின்ட் ஜோசப், பெங்களூருவில் மவுண்ட்கார்மல், முதலிய கல்வி நிறுவனங்களில் எத்தனை தாழ்த்தப்பட்ட கிறித்துவ மாணவர்கள் - ஆசிரியர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கணக்கெடுத்தால், அங்கே உள்ள ஜாதியம் புரியும். டில்லியிலுள்ள செயின்ட் சேவியரில் பயிலும் 2000 மாணவர்களில் 1500 பேர் பார்ப்பனர்கள் மற்றும் பனியாக்கள். ஆசிரியர்களில் கூட பெரும் பாலானவர்கள் ஜாதி இந்துக்களே. மேலை நாட்டுப்போதகர்களால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கென்றே உருவாக்கப்பட்ட சென்னைக் கல்லூரியில் இன்றைக்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இல்லாத நிலை எவ்வளவு பெரிய வீழ்ச்சி.¹⁷ அதற்காக திருச்சபை வெட்கப்பட்டதில்லை. இந்துமதத்தின் ஒருபிரிவைப் போல் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கத்தோலிக்க கிறித்துவ திருச்சபைகளுக்குள் ஆழமாக வேருன்றியிருக்கும் ஜாதிப் பிரிவினைகள்தான் கடந்த 200 ஆண்டுகளாக அதன் வளர்ச்சியைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லத் தேவை இல்லை. ஒரு நூற்றாண்டுக்குப்பின்பும் கிறித்துவர்களின் எண்ணிக்கை இந்தியாவில் 23 விழுக்காட்டைத் தாண்ட முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் இந்துமதம் தாங்கிப் பிடிக்கும் ஜாதி என்னும் இழிவை இந்தியக் கிறித்துவம் ஆரத்தமுவிக்க கிடப்பதுதான்.

இந்துக்களின் ஜாதியும் வேண்டும் கிறித்துவர்களின் மதமும் வேண்டும் என்பது இரண்டு ஆட்டுக்கு ஒரு குட்டி, இரண்டு எஜமானனுக்கு ஒர் ஊழியன்¹⁸ போன்றது என்று சாட்டினார் அயோத்திதாச பண்டிதர். ஜாதியையும், மதத்தையும் சுமந்து திரிவதால் அவர்களை அரைக் கிறித்துவர்களாகவே இனம் காணவேண்டியுள்ளது. இந்துமதக் கோட்பாடுகள், நடைமுறைகள் மற்றும், ஜாதியப் பாதிப்புகளில் கர்த்தரே வந்தாலும் மீட்க முடியாத அளவுக்கு திருச்சபைகள் ஜாதியத்துக்குள் மூழ்கிப்போய் கிடக்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. அடையாள உருவாக்கமும் - அடையாள வேறுபாடுகளும் - அ.ஜெகநாதன், இல.ஜெயச்சந்திரன். குருநானக் ஆய்வுவட்டம். மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம். மதுரை.-பக்.71
2. கிறித்துவமும் ஜாதியும் -ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். - பக் - 22 காலச்சுவடு திப்பகம். நாகர்கோயில்.
3. அடையாள உருவாக்கமும் - அடையாள வேறுபாடுகளும் - அ.ஜெகநாதன், இல.ஜெயச்சந்திரன். பக் -70 குருநானக் ஆய்வுவட்டம். மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம். மதுரை.-
4. ஜாதி இன்று-பக்-44 தலித் செயல்பாட்டிற்கான சிந்தனையாளர் வட்டம், தமிழ்நாடு - புதுச்சேரி .
5. உரிமைப் போராளி ரெட்டமலை சீனிவாசனார் -ஏ.பி.வள்ளிநாயகம் .பக் 28 ஜீவசகாப்தன் பதிப்பகம், மதுரை 17.
6. உரிமைப் போராளி ரெட்டமலை சீனிவாசனார் -ஏ.பி.வள்ளிநாயகம் .பக் 28 ஜீவசகாப்தன் பதிப்பகம், மதுரை 17.
7. கிறித்துவமும் தமிழ் குழலும் - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்-பக்-64-65 காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோயில்.
8. கிறித்துவமும் ஜாதியும் -ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். -பக்-78 காலச்சுவடுபதிப்பகம், நாகர்கோயில்.
9. பஞ்சமனா பஞ்சயனா -ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் -பக்-56 பரிசல், சென்னை .
10. கிறித்துவமும் ஜாதியும் - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்-பக்-81
11. கிறித்துவமும் ஜாதியும் - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்-பக்-88.
12. தமிழகத்தில் சமூகசீர்திருத்தம் இரூபாண்டுவரலாறு அருணன்- பக்-39 வசந்தம் வெளியீட்டகம், மதுரை.

13. தெற்கிலிருந்து பொன்னீலன் - பக்.116 சென்னை.
14. கிறித்துவமும் தமிழ் குழலும் - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் - பக் - 6 6 காலச்சுவடுபதிப்பகம், நாகர்கோயில்.
15. ஆலயப் பிரவேச உரிமை - .சிதம்பரம் பிள்ளை - பக்.-178 சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை-83
16. தீக்கதிர் - 04-11-2020
17. தலித் விடுதலையும் கிறித்துவமும் - வி.டி.ராஜசேகர். தமிழில் அரசு முருகுபாண்டியன் - பக்-24-25. அமுதம் வெளியீட்டகம், மதுரை.
18. தமிழகத்தில் ஜாதியையும் இந்துத்துவமும் ஒருவரலாற்று ஆய்வு - சி.இளங்கோ - பக்-56 தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கம், சென்னை - 41.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

மு.சங்கையா, இந்திய அரசின் தொலைத்தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தேசிய தொலைத்தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும் (NFTE -BSNL), அனைத்திந்திய தொலைத்தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர்.

இவரது முதல் படைப்பான லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம் என்ற நூலுக்கு, தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை, 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினை வழங்கியது. உலகமயம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் தாக்கம் பற்றிய பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா, இந்திய வலதுசாரிகளைப் பற்றிய காவி என்பது நிறமல்ல போன்ற இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும்.

இவரது சொந்த ஊர், தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டத்தில், துறையூர் என்ற சிற்றூர் (கிராமம்). வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில். ◆